

Cum păcătuiesc sfinții?

Sâmbătă, 20 ianuarie 2007

Gili Cârstea

Am citit cu ochii noștri, am auzit cu urechile noastre, am experimentat cu sufletele noastre: Știm cum păcătuiesc păcătoșii.

Dar cum păcătuiesc sfinții?

Nu doresc să explorez originea păcatului, și n-am nicio intenție să-l scuz, dar ce trebuie să facă un sfânt pentru a deveni păcătos? În ce fel trebuie să calce legea pentru a pătrunde în zona tenebrelor numită “sub lege”?

Sora White sugerează că, până la revolta lui Lucifer, universul nici nu știa că există o lege. Acolo se trăia sub faldurile dragostei jertfitoare, când fiecare găsea împlinirea supremă în a fi de folos altora. La acest nivel superior nu este nevoie de jurisdicție, nu este nevoie de o descriere a ceea ce face sau nu face dragostea. Prin magistrala informațională care era Duhul Sfânt, toți erau conectați la Marele Server al vieții, iubirii și fericirii depline.

Pavel vorbește despre această conexiune: “Roada Duhului, dimpotrivă, este: dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea poftelor. Împotriva acestor lucruri nu este lege” (Gal 5:22-23).

Concluzia lui? “Dacă sunteți călăuziți de Duhul, nu sunteți sub Lege” (Gal 5:18).

Prin urmare, atâta timp cât un sfânt rămâne conectat la sursa vieții, legat de Marele Server prin Duhul Sfânt, el se află în regatul neprihănirii. În această poziție el nu poate comite păcate, după definiția noastră zonală. Ca să devină un păcătos, el trebuie mai întâi să ia hotărârea, inteligent și conștient, de a se despărți de natura divină, de a se deconecta de la izvorul vieții.

Lucifer era un heruvim acoperitor, iar poziția lui privilegiată îi permitea să cunoască tainele guvernării divine (Eze 28:3). Aflat în mijlocul “pietrelor scânteietore,” el înțelegea perfect temelia eternă a ordinii universale bazate pe locuirea lui Dumnezeu în fiecare ființă creată. Un aspect al acestei ordini fundamentale îi stârnea însă curiozitatea mai mult decât toate celelalte. Există o poartă de ieșire din împărăția neprihănirii. Unde ar putea duce ea? Ființele create nu erau obligate să permită prezența divină locuind în ele. Conexiunea la viață nu se realiza prin constrângere. Nimeni nu era obligat să o suporte, dacă nu era satisfăcut de condițiile de viață oferite de Creator. El cunoștea bine aceste lucruri.

Prin urmare, se frământa el, ar putea exista o lume paralelă, separată de Dumnezeu și care să nu depindă de Marele Server? Manualul spunea că deconectarea de izvorul vieții duce automat și instantaneu la anihilare totală, dispariție veșnică, moarte. Dar analele nu înregistrau niciun astfel de incident, de la începutul zidirii. Un gând a început să revină iar și iar: Dacă deconectarea, în loc să producă moartea, ar fi o poartă spre existența superioară a Celor de pe muntele adunării dumnezeilor? Dacă ea ar fi chiar puntea dintre universul creaturilor și cel al Creatorilor?

Din această perspectivă, locuirea lui Dumnezeu în templul inimii prezenta toate semnalele că ea ar fi un sistem de supraveghere și control psihologic, prin care era stopată evoluția, și chiar aspirația ființelor create, de a se dezvolta către idealul înalt care este dreptul lor prin naștere.

Hrănind această suspiciune, imaginația heruvimului acoperitor prindea aripi. Cum ar arăta lumea lor fără mecanismul acesta înrobitor al părtășiei cu natura divină? Ce puteri formidabile vor avea toți evoluând, scăpând de natura lor creată ca de un vis urât și devenind cu totul divini, autonomi, atotputernici, atotștiutori... O asemenea revoluție ar fi schimbat radical universul, iar eroul unei asemenea eliberări ar fi ajuns, evident, unicul obiect de adorare pentru întreaga suflare a lumilor din univers.

El a luat astfel decizia finală de a solicita desprinderea lui de izvorul vieții, și și-a anunțat public intenția de a nu mai permite “invadarea drepturilor lui și ale celorlalți” (PP 40). Dorința lui a fost respectată. A fost creată – cu un preț imens – posibilitatea ca Lucifer să capete timp suficient spre a pune în practică și a demonstra avantajele unei lumi lipsite de “scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” (DA 161).

Așa păcătuiesc sfinții.

În experiența căderii lui Lucifer avem dovada sigură a libertății totale pe care este fondată împărăția lui Dumnezeu. Făpturile Sale au libertatea și dreptul de a pune la îndoială principiile Sale, ordinea divină, fundamentele creațiunii, modul de viață, și au posibilitatea de a alege să iasă din sistem, dacă așa doresc. Lucifer a devenit calea prin care sfinții pot deveni păcătoși, dacă așa doresc.

Hristos a devenit calea prin care păcătoșii pot deveni sfinți, dacă vor. El a fost prima ființă umană, de la căderea lui Adam, în care scopul veșnic al lui Dumnezeu a fost realizat, fiind făcut părtaș de natură divină conform ordinii eterne atacate de Satana. El a devenit locuința Celui Prea Înalt, arătând astfel că temelia guvernării divine nu este un jug al sclaviei, un sistem de control, de supraveghere sau o armă psihologică prin care lumile create sunt menținute în sclavie. Din contră, este singura cale prin care o ființă creată poate trăi în neprihănire, curățenie, sfințenie, moralitate, libertate.

El este Calea înapoi la libertate pentru toți robii păcatului, puntea peste abisul deconectării de la izvorul vieții.

Priviți și trăiți!